

Akú cenu má mier?

Učupila som sa pod koruny stromov a na jemných kvietkovaných šatách som zacítila rannú rosu. Vpíjala sa do vláken hebkej sieťoviny. Zelené stebľá trávy mi hladili nahú pokožku chodidiel. Slnko bolo ešte za kopcami, keď som si nastavovala čiernobiely film v mojom starom foťáku. S ľahkosťou som privrela čierne vek, ktoré vydalo nehlučné cvaknutie. Na túto fotku som čakala hádam celú večnosť. Trochu sa strasiem, keď mi studený vietor prebehne po chrbte a oprie sa do mojich krátkych nugátových vlasov. Naskočia mi zimomriavky a mozog mi vraví, aby som zbehla do domu po svoj vlnený hnedý kabát, no zostávam v záhrade. Nadvihnem foťák a privriem jedno viečko. Druhým okom hľadím cez drobné skielko ako cez kukátko na dverách. Obloha nad kopcami sa sfarbila granátovo-pomarančovou farbou a jemne sa rozplývala na modrastej kulise. Akoby ju pohltili samotné tancujúce plamene. Zatajila som dych a všetko navôkol na krátku sekundu stíchlo. Jasný lúč preťal celé nebo aj krajinu a dopadal všade, kam dovidel. Zamerala som objektívom a nastavila intenzitu svetla, spustila som časovač. Svet sa začal kúpať v žiarivej zlatavej farbe. Brieždilo sa pomaly, ako keby si slnko dávalo načas a chcelo sa dotknúť svetlom každého kúska zeme. Cez clonu foťáku prerazil jas, odrazil sa od drobného zrkadielka a premietol na film obraz, ktorý sa mi zjavil pred očami. Prstom som nahmatala spúšť, a keď slnko poslednýkrát pohladilo kopec, stlačila som ju. Ozvalo sa cvaknutie, pri ktorom mi celá krása zmizla z očí. Trvalo to len pár sekúnd, keď som potom foťák odtiahla od svojej tváre a jasným zrakom pozorovala príchod nového dňa. V tej prekrásnej chvíli úplného pokoja by som si to možno ani nevšimla, keby na mňa nedoľahlo také ťaživé...ticho. Postavila som sa na rovné nohy, ktoré mi trochu stúpili, no nevnímala som to. V nose ma zaštipal čudný zápach. Sklonila som zrak k svojim bosým nohám. Moja bledá pokožka, jemná ako pergamen, doslova svietila pri pohľade na bordovú krv zmiešanú s hlinou, ktorá mi ju zmáčala. Zmocnila sa ma hrôza, keď som spravila opatrný krok vpred a pôda nasiaknutá krvou vydala nepríjemný čvachtavý zvuk. Zacloním si tvár rukou pred tým oslepujúcim, no krásnym slnkom, a zrazu všetko uvidím. Zrakom, ktorý mi bol doteraz odopieraný, zrakom úprimnej pravdy, ktorá ma trhá na kúsky. Nehybné mŕtve telá všade, kam sa len pozriem. Ich údy povykrúcané v nesprávnych uhloch ma prinútiť zavzlykať. Ani si neuvedomím, že mi po líkach stekajú slzy, kým v ústach necítim ich slanú chuť. Strnulé bledé tváre zvrátené v agónii bolesti a hrôzy upierajú svoje bezduché oči k nebu. Nedokážem sa hýbať, len nemo sledujem, ako všetko krásne pohltili len prázdne schránky bez duše. A to ticho... napĺňa vnútro odporom, ktorý som si predtým ešte nedokázala predstaviť. Vnímam bolesť každého jedného z nich. Ako im hladká čepeľ spod ruky kováča vkĺzla pomedzi vrstvy pokožky, tkanív, svalov, ako im roztrieštila kosti a špička pohladila srdce. Ako ich zaplavil vodopád rubínovej krvi, ktorá sa valila z prázdnej diery. Ich ruky, ktoré mali zviazané klamstvami a vierou, že zvíťazia. No nad čím chceli zvíťaziť? Zrazu mám pocit, že to prekrásne svetlo nedopadá na tieto odvrhnuté telá. V tej chvíli si uvedomím, akú daň zaplatili za tú chabú vieru. Smrť a krv, ktorá sa už nikdy nezmyje z ich rúk. No nejde len o týchto pešiakov, sú tými poslednými, tými, ktorí počúvajú rozkazy. Ani jedna zo strán nie je lepšia alebo horšia a ani jedna zo strán nevyhrá, pretože bojujú tým, že prinášajú smrť. A v tej jedinej chvíli, keď sa nás smrť chce dotknúť, si uvedomíme, čo je to mier. Nemožno povedať, akú cenu má, pretože keď som

videla tie bábky s prázdnyim výrazom, pochopila som, že mieru nemôžeme určiť hranice. Je ako nekonečná studnica právd, kedy si všimneme, že to je to jediné, ako udržať život a neprinášať smrť. Nastaví nám zrkadlo tak, ako ho nastavil každému jednému, ktorý tam tak bezvládne ležal. Ako jednoducho z neho uniklo svetlo... nie je to desivé? Prečo nám niekto tak ľahko vloží do rúk zápalky a nechá nás rozhodnúť sa. No nepovie nám, že všade navôkol je rozliata horľavina, pri ktorej stačí málo a všetko sa ukončí. Dá nám tú moc a smeje sa nám pritom do tváre, bez žiadnych zábran, pričom zabúdame, aký je mier krehký. Zaplaví nás hnev, chamtivosť a náš zrak sa zakalí. Tak zostanú v tme a nechajú ju, aby ich úplne oslepila, pretože potom môžu bez rozmyslu hádzať príkazy a nechať umierať ľudí len tak, uprostred ničoho. A potom skončia tak, ako ich vidím ja. Pretože som bola tiež zaslepená. Videla som krásu tam, kde bola skrytá bolesť. Nevšimla som si, že pod celým pozlátkom jasného svetla mieru je jeho odvrátená stránka. Kedy nemáme na výber, kedy naše rozhodnutia a slová nemajú váhu. Rozhoduje moc. Namiesto toho, aby chránili a upevňovali mier, bezhlavo sa vrhajú do konfliktov a zabúdajú na nás. Dôležité je pre nich vlastniť peniaze a zabúdajú na životy, ktoré sú obetované. Neznamenajú pre nich v podstate skoro nič, iba čísla na papieroch, ktoré raz zapadnú prachom a potom sa ironicky budú klaňať pri ich hroboch. Keby videli to, čo práve teraz ja, nemôžem povedať, že by ich to zmenilo k lepšiemu, ale zanechalo by to stopu, ktorá trvá a nikdy nezmizne. Videli by, čo znamená zomrieť kvôli rozkazom, ktoré vydali. Videli by, čo spôsobili. Ale stromy budú rásť ďalej aj bez nich. Bezstarostne by sa prechádzali by sa po lúkach a záhradách, pokiaľ by bol mier. Medzi všetkými ľuďmi na svete. Bez ohľadu na náboženstvá, rasy, všetci by boli svojím spôsobom slobodní. Odbremenení od spárov smrti a klamstiev, ktorými im zalepili ústa. Tak som si uvedomila, že svet má dve stránky. Láska k životu, k prírode. Čo je však smutné, väčšina ľudí nahrádza tieto krásy peniazmi. Ale svet pôjde ďalej aj bez nás, pretože príroda si poradí so všetkým a nakoniec aj s nami. Myšlienky mi úplne zaplavili myseľ a ja som stále v rukách držala svoj starý foťák. Precitla som. Slnéčné lúče stále pohlcovali každý kúsok zeme a ja som si všimla, ako sa mi tie hrôzostrašné obrazy prázdnych tiel rozplývajú pred očami. Nezostal po nich ani náznak a všetko bolo také nedotknuté a nepoškvrnené. Pôda, predtým hnijúca, sa zdala teraz taká čistá a zelená tráva bola posiatá kvetmi.

V mieri je najdôležitejšie mieriť na mier.

Martina Šerbanová

2. PSB